

Horváth M. Zoltán

A hiány emlékművei

Ritecz Szilvia kerámiái
a zágrábi Ulupuh Galériában

Felszálló por, homok, fakó horizont sivatagi képei. A nap erejétől vibráló árnyékok nyújtózkodnak a sötét falak tövében. Égbe szökő, rusztikus épületek, a tölcsérszerűen kavargó szél leszakadt utcatáblákat kerget a házak közötti üres tereken. Megfagyott, időntúli csend. Mint egy álom emlékképei. De ennek az álomnak nincs hőse, cselekménye. Csak helyszíne van. És a helyszín régmúltjának történései. Árnyak mozognak, élnek, halnak, miközben építik a hiány emlékműveit. Mert Ritecz Szilvia kerámiáinak legfőbb hívószava a hiány. Ez a hiány lengi be installációinak tereit, integet kaptárszerű épületeinek sejtelmes ablakaiból. Ez a hiány épül kerámiáinak falaiba, sűríti a csendet finom harmóniába. Az emlékezés, a mementó harmóniájába. Mintha a lét koncepciójának meghaladása a hiány megjelenésével válna teljessé. Eltemetett tárgyak, a homok csapdájába ejtett hétköznapi eszközök mesélnek. Régvolt kultúrák, letűnt civilizációk rejtőzködnek a sejtelmes ablakok mögött. Épületei különálló lényekként léteznek sajátos terükben. Történelmi távlatokat hidalnak át, miközben magukba gyűjtik az időt. Mementó a múltnak, mementó a jelennek. Üzenet a semmiből, a semmibe. Hol van innét Marshall McLuhan globális világhálójára? Hol van a jelen társadalom nyüzsgő, önzesejtő rendszereinek izgatott önelégültsége? Hol van az ember, az Istenhez hasonlatos lény mindent legyűrő étvágya és arroganciája? Rejteneke Ritecz Szilvia kerámiái az ingatag jelenre való utalásokat? Értjük-e az üzenetet? Látjuk-e, miközben lázas öntudattal építjük saját falaink, és formáljuk át életünket a jelenből a múltba?

Ezek a kerámiák egy kicsit létesszenciák. Minden darabjuk mély és kitörölhetetlen árnyék annak a bizonyos barlangnak a falán. Tükör, ami a valóságban túlmutat. Lehántja, eldobja a zajos felszínt. Csak a valóság váza, a lényeg – és a csend marad. Időkapuszulák, rejtélyesen mágiikus tartalommal. Kényszerítenek, hogy belépünk a világukba, magukkal ragadnak, felemelnek és ledobnak az emlékek valóságába. A hiány és a múlt valóságába. Aminek valami csoda folytán a jelenünk is része.

Ritecz Szilvia: Lótuszos

Ritecz Szilvia: Titkos átjáró

Mit hagyunk? Mi lesz az örökség? Érvényes tud-e maradni a több évtizedes, évszázados küszködés? Vagy csupán régészeti lelet egy mozdulatlaná dermedt óriás terepasztalon? Nincsenek válaszok, csak kérdések záporoznak. Városok, tárgyak, eltemetett kultúrák rejlenek minden szögletben, repedésben. Régvolt emberek arcai tekintenek vissza az ablakok nyílásaiból. És a megkerülhetetlen aktualitás. Mivé vált Aleppó, és a jelen világ problémáinak helyszínei? Vajon nem ezeket a képeket látjuk nap mint nap a híradó képkockáit megtekintve? A migráció útvonalait. Megannyi üresen maradt házat, félbetört sorsot. A világ kivetettjeinek ellentmondásos kálváriáját. Vajon mi lesz a félig leélt életekkel? Mi lesz az elhagyott terekkel, falakkal? Mi történik az elhagyott csendekkel, mondatfoszlányokkal és gyűlöletekkel? Megőrzik-e a vágyakat, az álmokat, és megőrzik-e az értelmetlen halálokat? A létbe kivetett ember talál-e menedéket újra és újra?

A hiány emlékművei embernélküliségükben nyújtják valódiabb, emberibb arcukat. És higgyük el, ennek a történetnek továbbra sincs hőse. Talán szereplője sincs. Csak helyszíne van...és emberarcú, földszagú épületei...

Ritecz Szilvia munkáiban szelíden szembesít önmagunkkal. Úgy láttat, hogy közben jótékonyan eltakar. Finom, nőies eleganciával készült kerámiai mítizáltak, maiak, és egyszerre futurisztikusak is. Miközben a múltból táplálkoznak, a jelenben léteznek. És prófétai erővel vetítenek elének egy lehetséges jövőt. Ami talán már rég megtörtént...

Ritecz Szilvia: Lelet (részlet I.-II.)

Ritecz Szilvia: Agora

Ritecz Szilvia: Agora (részlet)

